

שיעור מהרב שליט"א

בענין - הדרך לזכות לטעם וחשק בעבודת השי"ת
פרשת חקת תש"פ

מפורסמים דברי רש"י בתחילת הפרשה "זאת חקת התורה - לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר, מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה 'חוקה', גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה", וב'שפת אמת' (תרל"ו, ד"ה ברש"י לפי) הקשה קושיא עצומה, דמשמע מדברי חז"ל שרק בגלל שהגויים מונין את ישראל לשאול טעמה של פרה לכך כתבה התורה "חוקה", ואינו מובן, דאם אין טעם למצוה זו א"כ גם היא אכן חוקה ולא מטעם שאלת הגויים, ואם יש טעם ורק הגויים אינם יודעים אותו א"כ למה נקרא "חוקה", והלא יש טעם¹.

ומתוך השפ"א [ויש בדברי קדשו לתת טעם והסתכלות שונה וחדשה וחיות בעבודת ה'] דבוראי יש טעם במצוה זו, "אך אי אפשר להשיג הטעם עד אחר תיקון הגוף, ומצד בחינות החיצוניות אין טעם לחוקת ה', אבל המאמין סופו להבין הטעם", כלומר שאי אפשר להשיגו כי אם אחרי תיקון הגוף.

השגת התורה

וכדי להבין דבריו צריך להתבונן, דלכאורה אינו מובן מה ענין תיקון הגוף להבנת טעמי התורה, והלא השכל מבין גם בלא טהרה, וכמו שכל אחד יכול להבין תורת הנגלה וסברותיה, כך לכאור' יש ביד מי שאין בו טהרה להשיגה, דמאי שנא בין זה לשאר כל החכמות, דמי שיש לו שכל בקדקדו יכול להבינם. והאמת, דאף בתורת הנגלה, הגם שכל אחד יכול להשיג אחרי יגיעה והתאמצות גדולה אמנם לכוון לאמיתתה של תורה צריך יראת שמים, כלשונו הזהב של החזו"א זצ"ל בספרו 'אמונה ובטחון' (פ"ג סקכ"ד) "וכל שלא קנה שלימות היראה - אף ששכלו חד ומצוחצח בתולדתו, לא יזכה לתורה שלימה [היינו, לכוון לאמיתתה של תורה], רק כל דרכו חתחתים נפתולים ועיקשות", ומביא ראיה מדואג ואחיתופל שאמרו עליהם (סנהדרין קו:): דלא סלקא להו שמעתתא אליבא דהלכתא עי"ש, מכל מקום אפשר להשיג תורת הנגלה גם בלא יראת שמים, כלשון ה'שפת אמת' בפרשת אמור (שנת תרמ"א) "הגם שכל אחד לומד", דהיינו שגם מי שאין לו טהרה יכול ללמוד ולהבין תורת הנגלה.

אמנם התשובה כתב השפ"א בהמשך דבריו (בפרשת אמור) שדביקות בפנימיות התורה אי אפשר בלי טהרה, "שכל אחד כפי הטהרה שבו כך זוכה לתורה וכו'", כי כפי הטהרה כך נכנסת באדם, ואם לאו לא יועילו כל התחבולות.

וההסבר בזה, שהכללי להבין פנימיות התורה אינו ה'שכל' רק 'הרגשה', מפני ש'פנימיות התורה' הכוונה אהבה ויראה ודביקות להקב"ה², דבוראי יש מעלה בנגלות התורה שמבין האדם ע"י שכלו, מפני שע"י

¹ ה'שפת אמת' בדרכו האמיתית הנוקבת שם לבו לשאלות נוקבות ופשוטות שהלומדים לא שמים אליהם את ליבם. דוגמא נוספת לשאלה אמיתית ופשוטה, היא קושיית ה'שפת אמת' (תרל"ט ד"ה בפסוק יאסף) אמאי דכתיב (במדבר כז, יב-יד) "ויאמר ה' אל משה עלה אל הר העברים הזה וגו', ונאספת אל עמך וגו', כאשר מריתם פי במדבר צין במריבת העדה להקדישני", וברש"י מהספרי "על אשר לא קדשתם - הא אם קדשתם אותי עדיין לא הגיע זמנכם להפטר", וקשה והלא לא נגזרה מיתה על משה ואהרן במי מריבה, רק שלא יכנסו לארץ ישראל, ואם עדיין לא הגיע זמנם ליפטר מדוע לא נשארו לחיות בחוץ לארץ מעבר לירדן.

ותירץ, כי מספר שנות חיי האדם כפי התפקיד שיועד לו, וכל יום וכל זמן מבקש את תפקידו, וכיון שנענשו במי מריבה שלא ליכנס לארץ ע"כ הפסידו את התפקידים שהיו מקבלים אילו היו נכנסים לארץ ישראל ולכן סיימו את תפקידם בהאי עלמא וממילא הגיע זמנם להסתלק מהעולם.

וזה לימוד גדול לאדם, שהוא אינו חי בעולם הזה עבור צרכי עצמו, אלא לעשות תפקידו שנתן לו הקב"ה בעולם, ועליו מוטל לעשות מה שהקציב לו קוב"ה, וזה אף אחד בעולם אינו יכול לעשות מלבדו. וכעין מה שכתב ב'חובות הלבבות' (שער הביטחון פ"ד) לבאר מדוע אסור לאדם לאבד עצמו לדעת, כי הדבר דומה למלך ששלח את עבדו לגבות מס מעוברי דרכים, ולפתע רוצה להפסיק הגבייה, מפני שאין כוחו עמו וכיוצא בזה, דבוראי אסור לו לעשות כן, ואם יעשה כן הרי הוא מתחייב בנפשו, כי עמידתו באותו מקום לגבות מס אינו לצורך עצמו, אלא הוא עומד עבור המלך. והכי נמי אדם נמצא בעולם הזה כדי לעשות רצון השי"ת בעולם, ומי נתן לו רשות לשים קץ לחייו ולאבד עצמו לדעת.

² מספרים, שפעם הגיע יהודי מארץ ישראל לעיירה גור כדי לאסוף מעות עבור בית החולים 'שערי צדק', והגם דלא הוה ניהא ליה לה'אמרי אמת' זצ"ל שינצלו את ההתאספויות בגור כדי להתורים אנשים, כאן הסכים לכך משום חביבותיה דארץ ישראל. באותה הזדמנות ביקש היהודי לשאול מהרבי שילמד עמו תורת הקבלה, השיב לו ה'אמרי אמת' בלשונו הטהור "איך ווייס איין קבלה, קבלת עול מלכות שמים..." אני מכיר תורה אחת שיש ב'קבלה', והיא קבלת עול מלכות שמים... ובודאי לא התכוון רק להתחמק ממנו ולדחותו בקש, רק שזה עיקר תורת ה'קבלה' לקבל על עצמו עול מלכות שמים.

ששכלו מבין דברי התורה הרי הוא מעלה את שכלו הגשמי ומרומם את גופו להקב"ה, אמנם להרגיש אהבה ויראה ודביקות להקב"ה הוא רק על ידי תיקון וטהרת הגוף.

ולכן בתורת הנגלה נקטו בלשונם "תא שמע", מפני שההבנה תלויה בדעת ושכל, וזה "שמע" מלשון (ברכות מט: ועוד) "שמיע לי", משא"כ בזה"ק נקטו "תא חזי", דאין זה שייך לשכל והבנת האדם, רק כפי נקיון הגוף מבינים ומרגישים פנימיות התורה [הובא ב'דברי יחזקאל' תהלים על הפסוק "שמעי בת"; והאריך בזה הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע ב'ספר הזכרונות', נדפס בסוף ספר 'דברי סופרים'].

וזהו "טעמי תורה" שכתב השפ"א כאן, פירוש הרגשה אלוקית בתורה, וכל משהו שיוסיף בטהרה כך יכול להרגיש יותר קרבת אלקים לי טוב, ולא ירצה לעזוב את ה', כי רע ומר עזבך את ה', והיינו "טעם" מלשון טעימה, שמרגיש הרצון והעומק והחשק ברוחניות ואלוקות, אבל מי שאין לו טהרת הגוף לא יועיל לו ריבוי הלימוד, מפני שלעולם לא ישיג "טעם" התורה.

"כי דברי תורה הם היפוך דברי עוה"ז, שהטעם מביא למעשה, שעל ידי שחושק לטעם עוה"ז והבלי עושה אותם, ואח"כ נמאסים עליו. ותורה להיפוך, ע"י המעשה אף שאינו מתאוה להם זוכה אח"כ להשיג הטעם ולהתאוות להם", דבהבלי עולם הזה באה התאוה ע"י שטעם פעם דבר כזה, ועכשיו הוא חושק שוב לטעמו, אמנם אחרי העשייה מואס בזה, משא"כ ברוחניות מתגבר תאוותו אחרי העשייה.

להתרחק מן הגשמיות

ומוסיף עוד דברים כדרבנות "אמנם אין טעם זה מושג רק למי שלא טעם טעם עוה"ז, וכפי מה שפורש אדם עצמו מתאוות כך זוכה להשיג טעם הקדושה"³, כי כדי לזכות להרגיש תענוג וטעם בתורה צריך להתנזר מהבלי העולם הזה, דתרת דסתרי נינהו, והיינו דכתיב (ישעיה ה, כ) "שמים מר למתוק ומתוק למר", פי' על ידי ששמים דברי עוה"ז למתוק בעיניהם, עי"ז "מתוק למר" - שאינו יכול להרגיש מתיקות התורה ומצוות"⁴, וכן להיפך, כמו שנאמר (שיר השירים ב, ג) "בצלו חמדתי וישבתי" שאם מסתופף בצל השכינה הגם שאינו מכיר באור ואינו מרגיש את האור, כמו "צל" שאין רואים בו האור, ואעפ"כ עוסק בדברים העומדים ברומו של עולם, אז זוכה לסיפא דקרא "ופריו מתוק לחכי" דייקא, שהוא מרגיש טעם המצוות.

ובזה מבאר דברי המדרש (ריש פרשתן, פיסקא יט) "מי יתן טהור מטמא - עולם הבא מעולם הזה", ולכאורה נראים דבריהם כמדרש פליאה, דאטו זוכה לעולם הבא על ידי תענוגי עוה"ז, אתמהא, רק אדרבה "כפי מה שפורש עצמו מעוה"ז כך זוכה לטעום טעם עוה"ב", וכמאמר חז"ל (ע"ז ג.) "מי שטרח עצמו בערב שבת", ערב מלשון תערובות, שנתערב תאוות האדם לחיצוניות עוה"ז.

"ולכן משה רבינו שנקרא 'איש אלקים' [בגלל שהיה] נבדל מעוה"ז, לכן [נאמר גביה] 'לך אני מגלה טעמי פרה ולאחרים חוקה', פירוש מי שאינו זוכה להשיג הטעם צריך לעשותו בדרך חוקה, ועי"ז זוכה אח"כ להשיג הטעם".

עוד מספרים על אחד מהגדולים החריפים, שפעם בא לפניו אחד עם ספר שחיבר על תורת הקבלה, וביקש ממנו הסכמתו, ראה הגאון שאין הלה ראוי לכך, לכן ביקש ממנו שירד בפני התיבה וישמש כש"ץ בתפילת שבת בביהכ"ס, הלה לא ידע לגשת לפני העמוד אך לא היה יכול לסרב, ואכן התפלל והיה לו לחסרון כבוד בעיני הציבור, בתום התפילה ניגש אל הרב ושאלו למה עשה לו כדבר הזה, נענה אותו גדול "הלא אמרו (ברכות לד:) 'אם שגורה תפילתי בפי יודע אני שהוא מקובל, ואם לאו, יודע אני שהוא מטורף', אמרת שאתה 'מקובל' ומוציא ספר על קבלה, לכן רציתי לראות אם אתה 'מקובל' או אתה 'מטורף', וכעת חזינן שאתה מטורף...". והגם שלא נאמין על גדול בישראל שיבייש כך יהודי, אך למדנו מזה, שתורת הקבלה אי אפשר להשיג ע"י לימוד גרידא, רק צריך גם טהרת הנפש.

³ מדייק השפ"א וכותב בלשונו "וכפי מה שפורש", לומר לך, שיש בזה ריבוי מדריגות, וכמה שיוסיף בהתנזרות מתענוגי העולם כך יזכה יותר להרגיש טעמה של תורה.

כי העולם הזה הוא דבר מר ומרחיק את האדם מה', ומצד עצמו אין בו כלום, והוא רק אמצעי לקיים בו תורה ומצוות, והסבירו צדיקים, שעוה"ז ועוה"ב דומים זה לזה, כי בשניהם יש מקום קרוב לשכינה ויש מקום רחוק, בעוה"ב הגן-עדן קרוב והגיהנם רחוק, בעוה"ז אין הטוב והחיים ניכרים בעיני בשר, אולם אם מתחזק אמונתו שהתורה והמצוות הן הדברים המתוקים באמת אפשר להתקרב לה' ע"י תורה ומצוות, ואפשר להתרחק ע"י ששקוע בהבלי עוה"ז, אך בעולם הזה תלוי הדבר בבחירת האדם ואילו בעוה"ב כולם רואים את האמת ורוצים להתקרב להשי"ת, אבל שם מובילים את האדם באחד משני השבילים כפי מה שהתייגע בעוה"ז, ועל כן צריך לבחור בחיים בהאי עלמא אע"פ שהאמת נעדרת.

⁴ מפורסם על הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע, שבליל הסדר אחרי אכילת מצה היה מתענג וקורא "אֵהָ אֵהָ" בהנאה, וכן לפני נטילת ד' מינים לא היה יכול לישון כל הלילה, כי כל כך השתוקק לתענוג הרוחני שיש בקיום המצוות. וכן אמר הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע, שהכיר יהודי [כשכוונתו על עצמו] שהיה לו תענוג והנאה מהנחת תפילין יותר מההנאה שיש לבעל תאוה הגדול ביותר כשנהנה מכל תענוגי העולם הזה, ואותם צדיקים באמת הרגישו תענוג המצוות.

אבל אומות העולם השקועים בתאוותיהם אומרים "מה טעם יש בה", מפני שאינם יכולים להרגיש טעם רוחני פנימי. והן הן דברי רש"י מחז"ל, שהגוים שואלים "מה טעם יש בה", ואין הכוונה לגוים ממש, אלא לחלק הגוי - השטן שיש בלבו של כל יהודי המפריע בעדו לעבודת ה'⁵, והוא מושך את האדם ע"י החומריות למען לא ירגיש מתיקות התורה וממילא אינו מתלהב מהמצוות, ולכן נקרא "חוקה" שבתחילת העבודה חלק הגוי שבכל אחד מישראל מעכב שלא ירגישו טעם התורה והמצוות, וזה הכוונה "שאומות העולם מונין" זה חלק הגוי, אבל על ידי שלומדים תורה ומצוות כמו חוק אע"פ שלא מרגישים הטעם, רק מאמינים, זוכים אח"כ להרגיש את הטעם, אבל יש בזה תנאי שיאמינו בתורה ובמצוות ויחפשו לעשות המצוות בהתלהבות ולא באופן של "מלומדה", ודבר זה חיוק גדול לאנשים פשוטים כערכנו, כי הגם שעדיין לא השגנו טעמי המצוות, מיהו עלינו להאמין בחשיבות המצווה וברוממותה. ובזה זוכים אח"כ להרגיש את הפנימיות.

חשיבות התענוג של איש ישראל במצוות

ומוסיף השפ"א עוד חידוש בדבריו, "ויש לכל איש ישראל לידע ולהאמין, כי התענוג והרצון שבאדם תנוגע במקום גבוה עד מאוד", ויש כאן דבר נפלא, שהתענוג והרצון של איש ישראל במצוות גורם השפעת תענוג ורצון מהקב"ה במקום הגבוה ביותר בעולמות העליונים, וההיפך גורם חסרון השפעת תענוג בעולמות העליונים⁶.

וזה ענין השבת שנקרא "יום מנוחה ועונג" והיינו, שמהות השבת היא עונג, ובני ישראל "שומרי שבת" פ' ששומרים הרצון והעונג שלא להתערב בדברי הבל. ועל זה נאמר "מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת" כי שורש העונג של ישראל במקום גבוה מאוד וחטא עץ הדעת נתערב וקלקל ומי שטרח לצאת מהתעורבות זוכה להגיע לעונג הקדושה ולטעם המצוות בשבת⁷. כי בימות החול הוא "הביכור

יודע שהרה"ק רבי יואל מסאטמאר זי"ע פעל והפעיל ודרש הרבה לחזק את שיטת ר"ת בזמן צאת הכוכבים, והגם שרבי'ם אחזו כן בחזק לארץ מיהו בארץ ישראל והתחילו הרבה קהילות לנהוג כשיטת הגאונים, מפני שבאר"י נראה בעליל שבשעת השקיעה של ר"ת כבר חשכו השמים, ואיך שייך לומר שעדיין יום הוא, אבל הרה"ק מסאטמאר לא השגיח בזה, כי צריך לעשות כפי מה שנפסק בשו"ע כר"ת, והיה אומר, דבגמרא (תענית יט:) מסופר, שפעם אחת עלו כל ישראל לגגל לירושלים ולא היה להם מים לשותות, הלך נקדימון בן גוריון אצל אדון אחד, אמר לו הלויני שתי' עשרה מעיינות מים לעולי רגלים, ואני אתן לך שתי' עשרה עינות מים, ואם איני נותן לך הרניני נותן לך שתי' עשרה ככר כסף, וקבע לו זמן, כיון שהגיע הזמן ולא ירדו גשמים, בשחרית שלח לו שגר לי או מים או מעות וכו', במנחה שלח לו שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך, שלח לו עדיין יש לי שהות ביום, לגלג עליו אותו אדון, אמר, כל השנה כולה לא ירדו גשמים ועכשיו ירדו גשמים, נכנס לבית המרחץ בשמחה, עד שהאדון נכנס בשמחתו לבית המרחץ נקדימון נכנס לבית המקדש כשהוא עצב, נתעטף ועמד בתפלה וכו', מיד נתקשרו שמים בעבים וירדו גשמים עד שנתמלאו שתי' עשרה מעיינות מים והותירו, עד שיצא אדון מבית המרחץ נקדימון בן גוריון יצא מבית המקדש, כשפגעו זה בזה, אמר לו, תן לי דמי מים יותר שיש לי בידך, אמר לו יודע אני שלא הרעיש הקב"ה את עולמו אלא בשבילך, אלא עדיין יש לי פתחון פה עליך, שאוציא ממך את מעותי שכבר שקעה חמה, וגשמים ברשותי ירדו חזר ונכנס לבית המקדש, נתעטף ועמד בתפלה, ואמר לפני, רבש"ע, הודע שיש לך אהובים בעולמך, מיד נתפורזו העבים וזרחה החמה, באותה שעה אמר לו האדון אילו לא נקדרה החמה היה לי פתחון פה עליך שאוציא ממך מעותי, ולכאורה אינו מובן, דאם כבר שקעה החמה כבר נעשה לילה ונתחייב לשלם, ומה הועילה זריחת החמה אח"כ שכבר נעשה יום חדש, רק האמת, שכבר היה זמן צאה"כ של הגאונים וטרם הגיע זמן ר"ת, ואכן הגוי טען שרואה שכבר חשוך וא"כ כבר נעשה לילה, אבל יהודי יודע שעוד היום גדול, וכדי שלא לתת פתחון פה לגוי נעשה נס וחזרה החמה לזרות, ובחריפות לשונו התכוון לומר, שמי שאינו עושה כר"ת הרי הוא כגוי... [כמובן, להלכה פסקו רוב הפוסקים דלא כר"ת והרה"ק מסאטמאר אמר כן לשיטתו] ולעניינו יש ללמוד מלשון חכמים מרפא שבכל יהודי יש חלק הגוי שאינו רואה ומרגיש את האור בתורה ומצוות ואומר עליהם שהם 'חושך'.

⁶ כדאיתא בספרים שספירת 'כתר' היא הספירה הגבוהה ביותר, וזה כנגד עונג ורצון, ועל זה התכוון השפ"א שהעונג וההרצון של יהודי במצוות משפיעים על מקום גבוה עד מאד בשמים. וכן כתוב בספרים, שספירת 'כתר' היא בבחינת **טעמים** [וב'שפת אמת' (פרשת תולדות שנת תרל"א) כתב "שבחינת טעמים הוא למעלה מהכל" עי"ש], והיינו שכתב השפ"א כאן, שעונג ורצון הוא **טעם** המצוות.

⁷ הרה"ק מצאנו קלויזנבורג זי"ע היה מתרעם נגד אלו הקוראים לעצמם "חסידים" אך המה להוטים אחרי הבלי העולם, דזה אינו חסיד, ובמתק לשונו היה מספר, על חסיד אחד שראה ביום שישי אהה"צ יהודי הקורא לעצמו 'חסיד' השוכב על שפת הים בלא בגד עליון, וקורא 'עיתון' במנוחה, הלה לא היה יכול לסבול שכך יעשה חסיד לפני שב"ק, שבמקום להתעסק בהכנה דרבה הרי הוא קורא הבלים, לכן הוכיחו מדוע נוהג כן, נענה הלה [כדרך הלהוטים אחרי הבלי העוה"ז] שתמיד מוצאים 'אסמכתות' למעשיהם] והשיב "הרי אמרו בזמירות שבת (יום שב"ק) 'בחמרא טבא' שאם החומר נהנה וטוב לו - אזי 'ביה תחדי נפשא' ישמחו הנפש והנשמה..."

ובכל זה יאמר האדם המחפש חיים קלים, כי האמת שזמר זה פירשו צדיקים איפכא, שאם החומר מעודן ומעובד כראוי אזי "תחדי נפשא".

מלהתגאל בהבלי עולם", שצריך להשגיח שלא להיות שקוע בהבלי העולם ולפרוש מתאוותיו, "ועל ידי זה זוכה לטעום בשבת טעם עוה"ב, כי שבת מעין עוה"ב".
באמת גם בשבת צריך יגיעה לפרוש מעוה"ז, דהנה מקור מאמר זה הוא בגמרא (ברכות נז:): "שבת אחד משישים לעולם הבא", ומבאר הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע שחזן מהטעם הרוחני של שבת יש הרבה טעמים, מאכלי שבת שינה ושיחה וכדומה, ולכן אמרו "אחד משישים" ולא יותר, שהטעם הרוחני של השבת הוא מאחד משישים בטעם הגשמי של השבת, כי אילו היה מעט יותר משישים היה ה'אחד' היינו, הטעם הרוחני של שבת מתבטל בתאוה הגשמית שיש בשבת ולא היו יכולים להרגיש הטעם הרוחני, ואם היה פחות מאחד משישים היה בנקל יותר להרגיש הטעם הרוחני והקב"ה חפץ בעבודתו, ו'אחד משישים' הכוונה שקשה להגיע לזה אבל יכולים להגיע, וזה בא ללמדנו שיש בידינו להשיג טעם השבת, ואם יעשה את השבת כולו תורה, וישפוך את לבו בתפילות השבת⁸, ויתעסק בענינים רוחניים בודאי יוכל להרגיש טעם השבת, אמנם כל זה בא מהכנה בששת ימי המעשה, והיה אם לא "יתגאל מהבלי העולם" אז יוכל לקבל את השבת כדבעי ולהרגיש קדושת השב"ק.

יעזור השי"ת שנזכה להתחזק כפי יכולתנו, להיות שקועים בלימוד בכל ימות השבוע, וגם העוסקים בפרנסתם יהיו קובעים עתים לתורה מדי יום ביומו, להחשיב את לימוד התורה, להחשיב את המצוות ויראת ה', וגם לפרוש כמה שאפשר מתענוגי עולם הזה בימות החול, ואז נזכה בשבת להתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך, ויהיה לנו טוב בזה ובבא.

נכתב ע"י חברים מקשיבים משומעי לקחו של הרב דקהילתנו הק' הגאון רבי בצלאל וקסלשטיין שליט"א

יו"ל ע"י מערכת 'בם חייטני' - תמוז תש"פ

ניתן להאזין לשיעורים: 03-7680292

בכל עניני השיעורים: b037680292@gmail.com

⁸ ובצפרא דשבתא בפרט, כידוע שעיקר נועם הנשמות באה בתפילת שחרית של שבת, ומקובל מפי צדיקים ראשונים, שרבי שמעון בן יוחאי התפלל כמו אדם הראשון לפני החטא, והאר"י הק' התפלל כמו רשב"י, והבעש"ט כהאר"י, והיהודי הקדוש כמו הבעש"ט, והעיד רבינו ה'חידושי הרי"ם' על עצמו, שתפילת שחרית של שבת בבוקר הרי הוא מתפלל כמו רבו היהודי הקדוש זי"ע (הובא ב'מאיר עיני הגולה' אות רפג). לכן צריך להשקיע מאמץ בתפילה זו. וכן יש לעורר כי סעודות שבת היא דבר מרומם ביותר, עד שאמר החי' הרי"ם בפליאה, שאם אדם יסתכל על סעודות שבת בעינים גשמיות יוכל לחשוב שהוא דבר גשמי, אבל האמת שהיא דבר גבוה ביותר.